

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/257/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219823
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812219823.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci žalobcu POHOTOVOŠŤ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35807598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36864421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 8C/232/2012-69 zo dňa 2. septembra 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 3 379,40 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 675,88 eur a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Žalobca uviedol, že majetková škoda a nemajetková ujma vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 9Er/2337/2010 spočívajúcom v tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol súd po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Súd prvého stupňa v zmysle § 115 ods. 1 O.s.p. nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie na deň 2.9.2013, na ktorom podľa § 101

ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu. Poukázal na to, že pred vykonaním prvého pojednávania vo veci samej žalobca doručil súdu návrh na zrušenie pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania z dôvodu, že podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudcovia Okresného súdu Prievidza nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí. O tomto návrhu na prerušenie konania rozhodol súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 2.9.2013 tak, že návrh zamietol. Súd prvého stupňa konštatoval, že povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Pre možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. neboli splnené podmienky. V danej veci nešlo o rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej. O nevylúčení zákonného sudcu rozhodol odvolací súd a zákonný sudca je týmto rozhodnutím viazaný.

Z dokazovania vykonaného listinnými dôkazmi mal súd prvého stupňa preukázané, že dňa 25.8.2010 podal súdny exekútor na Okresný súd Prievidza žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

v prospech žalobcu ako oprávneného proti povinnému X. W.. Okresný súd Prievidza uznesením č.k. 9Er/2337/2010-10 zo dňa 15.11.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu neplatne uzavretej dohody o vyplnení zmenky. Proti uzneseniu exekučného súdu podal žalobca odvolanie, ktoré zobral späť. Odvolací súd uznesením č.k. 5CoE/77/2011-29 zo dňa 7.3.2011 odvolacie konanie zastavil. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.12.2010. Uznesením č.k. 9Er/2337/2010-31 zo dňa 27.5.2011 bolo exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.6.2011. Z úradnej činnosti súd prvého súdu zistil, že v exekučnom konaní podal oprávnený podaním zo dňa 23.11.2010 sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní, ktoré boli spôsobené nevydaním poverenia v zákonnej lehote. Z vyjadrenia predsedu súdu zo dňa 17.12.2010 vyplýva záver, že sťažnosť oprávneného bola neopodstatnená.

Za aplikácie § 3 ods. 1 písm. a/, d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.5.2010, od 1.6.2010 do 31.5.2011 a od 1.6.2011, dospel súd prvého stupňa k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Vzhľadom na zákonné znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v týchto obdobiach poukázal súd prvého stupňa na to, že s účinnosťou od 1.6.2010 bola vypustená zákonná 15-dňová lehota na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2011 boli exekučným titulom i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Podľa dôvodovej správy k novele Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 144/2010 Z.z. účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie pokiaľ išlo o notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť keď išlo o vymożenie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia. Keďže išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, táto sa vzťahuje na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Následne novelou vykonanou zákonom č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011 bol § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený exekučný titul o rozhodcovský rozsudok. Opätovne išlo o procesnú novelu, ktorá sa vzťahovala na všetky konania, v ktorých súd k 1.6.2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa názoru súdu prvého stupňa po 1.6.2011 neexistovala v exekučnom konaní žiadna zákonná lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky. Súd prvého stupňa zastal tiež názor, že i pred 1.6.2011 sa súdnou praxou považovali rozhodcovské rozsudky za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, zodpovedala tomu aj argumentácia odvolacích súdov a dôvodové správy k uvedeným zákonom. V tomto smere považoval súd prvého stupňa argumentáciu žalobcu, že rozhodcovské rozsudky do 1.6.2011 nebolo možné považovať za exekučné tituly a teda sa na ne nevzťahovalo vyňatie lehoty na vydanie poverenia, za účelovú. Žalobca v exekučných konaniach nikdy nespochybňoval začlenenie rozhodcovského rozsudku podľa citovaného ustanovenia. Podľa názoru súdu prvého stupňa vychádzajúc z výslovného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vždy vzťahovala len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne sa osobitne upravuje situácia, keď súd zistí takýto rozpor a je povinný nie udeliť poverenie, ale rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd prvého stupňa zdôraznil, že keby bol zámer zákonodarcu vsunúť pod zákonnú 15-dňovú lehodu obe procesné situácie, nebola by osobitne upravená situácia pri zistení rozporu so zákonom. Pri skúmaní exekučného titulu ide o zložitý proces posudzovania zákonnosti priznaného plnenia, a to i v rozhodcovskom rozsudku. Súd prvého stupňa považoval za nepravdivé tvrdenie žalobcu, že nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní, v ktorom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote predstavuje nesprávny úradný postup. K rozhodnutiu súdu v exekučnom konaní došlo po 82 dňoch od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom súd podrobne a precízne odôvodnil v čom vidí nezákonnosť exekučného titulu za aplikácie zákonných ustanovení. Súd prvého stupňa považoval rozhodnutie v uvedenej lehote za rozhodnutie v primeranej lehote so záverom, že exekučný súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných žalobcom plynule a s osobitnou rýchlosťou. K tvrdeniu žalobcu, že exekučný súd zasahujúci do skutkových a právnych tvrdení v rozhodcovskom rozsudku sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, pričom nebol ani legitímne schopný k vykonávaniu takýchto úkonov a

vytvoril tak stav reálnej nevyožiteľnosti istiny a príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej, súd prvého stupňa s poukazom na § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku konštatoval, že exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť exekútora o udelenie poverenia ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 uverejnené pod Rc 46/2012). I pred vydaním citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bola súdna prax v exekučných konaniach takmer jednotne ustálená v otázke preskúmania exekučného titulu. Exekučný súd nebol viazaný tým, ako otázku rozhodcovskej zmluvy posúdil rozhodcovský súd. Súd prvého stupňa považoval za nesprávny názor žalobcu, že vydaný rozhodcovský rozsudok tvorí prekážku veci rozhodnutej, pretože rozhodcovský rozsudok ako tzv. paakt nemal nikdy účinky právoplatného a vykonateľného rozsudku (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 78/2011). Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobcovi nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemajetková ujma. Poukázal na to, že exekučné súdy zamietali žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh žalobcu na základe rozhodcovských rozsudkov už od r. 2009, preto žalobca nemohol odôvodnene očakávať aj v nasledujúcich rokoch, že súd na základe obdobných exekučných titulov bude exekúciu pripúšťať a vydávať poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca ako oprávnený neustále predkladal takého exekučné tituly napriek už dlhšiu dobu ustálenej súdnej praxi. Za takéhoto stavu sa žalobca nemôže odvolávať na nemožnosť ďalšieho uplatnenia svojho práva zo zmlúv o úvere pred súdom v dôsledku veci rozsúdenej. Tento stav si zapríčinil jedine žalobca a pokiaľ mu vznikla škoda alebo nemajetková ujma, zodpovedá sa ňu sám. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

Žalobca na podporu svojich tvrdení o vzniku prietahov v konaní navrhol ako dôkaz pripojenie súdneho exekučného spisu Okresného súdu Prievidza vedeného v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnému X. W. pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného zo zmluvy o úvere č. 3870141. Súd prvého stupňa vlastným šetrením zistil, že ide o spis Okresného súdu Prievidza sp. zn. 9Er/2337/2010.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak tak súd prvého stupňa spravil, odňal tým žalobcovi jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval za nestranného. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 O.s.p., I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonny sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, III. ÚS 16/2000). Neobstojí názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom.

Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie a toto odvolanie žalobcu podáva. V čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Žalobca súdu prvého stupňa vytýkal, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla s titulom udržiavania a správy informačného systému a titulom uplatnených výdavkov. V tejto časti považoval žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle a arbitrárnosti. Súd prvého stupňa napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ je v tomto konaní jedinečný, svoje negatívne rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi a vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a základ. Nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Žalobcovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Žalobca hodlal v konaní prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Podľa žalobcu súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

V priebehu odvolacieho konania žalobca oznámil, že predložil súdu prvého stupňa do bližšie nešpecifikovaného súdneho spisu (v písomnom oznámení zo dňa 13.6.2014 uvádza „do oddelenia 5C“) originál znaleckého posudku č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým preukazuje výšku vzniknutej škody v príčinnej súvislosti s neprávny úradným postupom súdu s tým, že z dôvodu hospodárnosti tento znalecký posudok nezakladá do každého súdneho spisu (finančná náročnosť, technické a personálne zaťaženie) a na tento odkazuje ako na skutočnosť známu súdu z jeho činnosti.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods.3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods.1 O.s.p. s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods.1 O.s.p.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu žalobcom podaného odvolania, bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a vo veci verejne vyhlásil rozsudok podľa § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku a zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní žalobu zamietol a žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal z dôvodu, že tieto mu v konaní nevznikli. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Žalobcom namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z pojednania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu, nakoľko rozhodovacia činnosť ostatných sudcov tohto okresného súdu nie je v tejto veci daná. Námetka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že prejednávaná vec bola pôvodne pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu Prievidza JUDr. Valérii Píškovej, ktorá mala od 1.12.2012 prerušený výkon funkcie - odchod do dôchodku. V súlade s opatrením predsedu okresného súdu zo dňa 12.11.2012 pod č. Spr 1493/12 bola vec pridelená náhodným výberom sudkyňi JUDr. Klaudii Šiškovéj. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 19NcC/8/2013-21 zo dňa 21.1.2013 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Klaudia Šišková z prejednávania a rozhodovania veci nie je vylúčená. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k záveru, že na strane zákonnej sudkyne nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na pomer k veci a na pomer k účastníkom konania. Z obsahu spisu vyplýva, že v exekučnej veci sp.zn. 9Er/2337/2010 vedenej na Okresnom súde Prievidza nebola JUDr. Klaudia Šišková zákonnou sudkyňou. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tejto sudkyne a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne nemôžu

byť ani úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietanej sudkyne k účastníkom a k prejednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jej nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p. v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Procesnou povinnosť súdu je pripraviť pojednávanie tak, aby ochrana práv účastníka bola rýchla a účinná a aby sa rozhodlo spravidla na jedinom pojednávaní. Súd musí procesné úkony vykonávať tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva účastníka na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Pripravou pojednávania podľa § 114 O.s.p. treba rozumieť všetku činnosť sudcu (predsedu senátu) od začiatku konania na súde až do začatia pojednávania vo veci. K procesným úkonom, ktoré je súd povinný vykonať podľa § 114 ods. 2 O.s.p. patrí doručenie návrhu na začatie konania (žaloby) spolu s prílohami odporcovi (žalovanému) do vlastných rúk na vyjadrenie s uvedením rozhodujúcich skutočností na svoju obranu a označenie dôkazov, ktorých sa dovoľáva, prípadne na predloženie listiny, v súdom určenej lehote. Občiansky súdny poriadok lehotu na vyjadrenie neurčuje, ide o tzv. sudcovskú lehotu, ktorú možno v odôvodnených prípadoch z vážnych dôvodov predĺžiť. V rámci prípravy pojednávania vykoná súd poučenie všetkých účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vrátane tých, ktorí sú zastúpení v konaní právnym zástupcom. Ide prejav koncentračnej zásady a zásady neúplnej apelácie civilného procesu. Ak žalovaný splní povinnosť a k žalobe a k prílohám sa vyjadrí v lehote určenej súdom, súd toto vyjadrenie bez zbytočného odkladu odošle žalobcovi.

Odvolací súd po preskúmaní postupu súdu prvého stupňa konštatuje, že postup tohto súdu zodpovedá všetkým stanoveným procesným podmienkam prípravy pojednávania podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa dňa 22.2.2013 doručil žalobu žalovanému spolu s výzvou, aby sa žalovaný k žalobe vyjadril v lehote 10 dní. Vyjadrenie žalovaného došlo súdu prvého stupňa dňa 16.5.2013. Na deň 2.9.2013 nariadil súd prvého stupňa v právnej veci pojednávanie. Spolu s predvolaním na pojednávanie doručil súd prvého stupňa žalobcovi, právnenému zástupcovi žalobcu a žalovanému poučenie účastníka konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a právnenému zástupcovi žalobcu odoslal vyjadrenie žalovaného k žalobe. Žalobca, právny zástupca žalobcu a žalovaný prevzali doručované písomnosti súdu dňa 6.8.2013.

Dňa 30.8.2013 o 19:14 hod. (piatok) doručil právny zástupca žalobcu súdu prvého stupňa e-mailom návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, keď žalobca podal podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky proti Krajskému súdu v Trenčíne ako porušovateľovi základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým tento v konaní sp.zn. 19NcC/8/2013 (OS PD konanie sp.zn.8C/232/2012) rozhodol o námietke zaujatosti. Súčasťou návrhu na zrušenie pojednávania bol aj návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu. Návrh na zrušenie pojednávania a návrh na prerušenie konania mala zákonná sudkyňa k dispozícii pred začiatkom pojednávania dňa 2.9.2013 o 10:45 hod.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa okrem iného namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca mal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v písomnom vyjadrení. Vyjadrenie žalovaného spolu s pripojenými prílohami k vyjadreniu mal právny zástupca vo svojej faktickej dispozícii od 6.8.2013 pred začiatkom pojednávania vo veci samej dňa 2.9.2013. V tomto smere tvrdenie žalobcu nie je pravdivé.

Na prejednanie veci nariadil súd prvého stupňa pojednávanie podľa § 115 ods. 1 O.s.p. pri zachovaní lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. po splnení procesných povinností podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol bez účasti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 119 ods. 4 O.s.p. Na strane právneho zástupcu žalobcu absentoval dôležitý dôvod, pre ktorý by bol súd prvého stupňa povinný pojednávanie dňa 2.9.2013 zrušiť alebo odročiť. Z doručky súdneho doručovateľa vyplýva, že právny zástupca žalobcu prevzal uznesenie Krajského súdu v Trenčíne o nevyklúčení zákonnej sudkyne z pojednávania a rozhodovania veci dňa 22.2.2013. Toto vykonateľné uznesenie je v ďalších štádiách konania pre súd prvého stupňa záväzné a súd prvého stupňa bol povinný v prejednávanej veci ďalej konať v súlade so svojou povinnosťou podľa § 1 ods. 1 O.s.p. aj napriek tomu, že žalobca podal ústavnú sťažnosť. K odkladu vykonateľnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo. Odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu rozhodol uznesením č.k. II. ÚS 559/2013-10 zo dňa 30.10.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon o ústavnom súde). Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania alebo jeho právneho zástupcu v prípade splnenia podmienok, ktoré spočívajú v tom, že účastník konania alebo jeho právny zástupca bol na pojednávanie riadne predvolaný so zachovaním 5-dňovej lehoty na prípravu pojednávania (§ 115 ods. 2 O.s.p.) a tento účastník konania alebo jeho právny zástupca včas nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Tento dôležitý dôvod, pre povahu ktorého sa nemôže pojednávanie sa musí týkať predovšetkým jeho osoby a mal by sa vyznačovať určitou mierou nepredvídateľnosti, mal by byť závažný a svojím rozsahom alebo z iných dôvodov by mal obsahovať dôvodný znak ospravedlnosti. Dôležitosť dôvodu treba hodnotiť ku všetkým okolnostiam konkrétnej veci aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti. K návrhu na zrušenie pojednávania a k návrhu na prerušenie konania pripojil právny zástupca žalobcu ústavnú sťažnosť, ktorou odôvodňoval navrhovaný procesný postup. Z pripojenej ústavnej sťažnosti nepochybne vyplýva, že právny zástupca žalobcu túto sťažnosť vyhotovil dňa 4.4.2013 a táto bola Ústavnému súdu Slovenskej republiky doručená dňa 8.4.2013, teda v čase pred termínom pojednávania. Dňa 21.6.2013, kedy právny zástupca žalobcu prevzal predvolanie na pojednávanie, vedel o ním tvrdenom dôvode o zrušení pojednávania. Odvolací súd je toho názoru, že v súlade s § 41 ods. 2 O.s.p. je potrebné návrh na zrušenie pojednávania posúdiť ako návrh na odročenie pojednávania podľa § 119 ods. 2 O.s.p. Novela Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 388/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2012 zaviedla obligatórne náležitosti návrhu na odročenie pojednávania. Návrh právneho zástupcu žalobcu tieto obligatórne náležitosti neobsahuje. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu predmetného návrhu nevyplýva žiadny dôležitý dôvod neúčasti právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 25.7.2013. Súd prvého stupňa návrh právneho zástupcu žalobcu neakceptoval, preto mu nevznikla informačná povinnosť podľa § 119 ods. 4 O.s.p. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa nariadením pojednávania na prejednanie veci samej umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednávania veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonal (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup

tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd považuje za potrebné v týchto súvislostiach poukázať na to, že právny zástupca žalobcu v čase od podania ústavnej sťažnosti (8.4.2013) do doručenia predvolania na pojednávanie (21.6.2013) mal dostatočný časový priestor na realizáciu prejednávacej zásady v sporovom konaní, v zmysle ktorej procesnú zodpovednosť za vedenie sporu majú účastníci konania. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Súdne konanie v predmetnej veci prebehlo pred súdom prvého stupňa s pojednávaním. Právny zástupca žalobcu a žalovaný mali reálnu možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvého stupňa končil dokazovanie. Pred skončením dokazovania súd prvého stupňa vykonal opätovné poučenie účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a potom v súlade s § 118 ods. 4 O.s.p. uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Občiansky súdny poriadok formu poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nepredpisuje. Toto poučenie môže byť vykonané aj ústne na pojednávaní, čo súd prvého stupňa zaznamenal v zápisnici o pojednávaní. Odvoláciu námietku žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Nepravdivé je aj tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

O návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 2.9.2013 tak, že tento návrh zamietol. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalobcu smerujúcu proti napadnutému rozsudku v časti, ktorou súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, ktorú právny zástupca žalobcu napadol samostatným odvolaním. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci neboli dňa 2.9.2013 dané zákonné podmienky na obligatórne prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a ani fakultatívne prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Otázka či je konajúca sudkyňa z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená, bola v danom prípade vyriešená postupom podľa § 14 a nasl. O.s.p. V rámci konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo k odkladu vykonateľného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne ako nadriadeného súdu č.k. 19NcC/8/2013-21 zo dňa 21.1.2013, ktorým bolo rozhodnuté, že sudkyňa JUDr. Klaudia Šišková z prejednávania a rozhodovania veci nie je vylúčená. Za týchto okolností postup súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o návrhu na prerušenie konania a tiež vo veci samej, je v súlade so zásadou hospodárnosti konania a nemôže mať za následok odňatie možnosti konať pred súdom. Pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné dodať, že iná procesná situácia by bola v prípade, ak by existovali zákonné dôvody na prerušenie konania a súd prvého stupňa by na pojednávaní rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a zároveň aj vo veci samej. V tom prípade by existoval dôvod na zrušenie, prípadne zmenu rozsudku súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa návrhu na prerušenie konania a dôvod na zrušenie rozsudku vo veci samej pre vady konania pred súdom prvého stupňa.

Odvolací súd je toho názoru, že žalobca v konaní nesplnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nesplnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Právne vzťahy, z ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené žalobou sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinnosť 1. júla 2004, zmena vykonaná zákonom č. 215/2007 Z.z. s účinnosťou od 1. septembrom 2007, zmena vykonaná zákonom č. 477/2008 Z.z. a zákonom č. 517/2008 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2009, zmena vykonaná zákonom č. 508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2011) v znení do 31.12.2012.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v konaní sp.zn. 9Er/2337/2010. Nesprávny úradný postup žalobca charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov žalobca navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - žalobcom a povinným X. W. pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúce zo zmluvy o úvere č. 3870141 (EX 9113/2010). Súd prvého stupňa po zistení, že ide o exekučného konanie vedené Okresným súdom Prievidza pod sp.zn. 9Er/2337/2010, tento spis pripojil formou vyhotovenia fotokópií všetkých listín v spise sa nachádzajúcich.

V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že nevydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prietahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Žalobca nepreukázal, že prietahy, o ktorých bolo v inom konaní rozhodnuté, sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody žalobcu v exekučnom konaní z dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevymáhateľnou a nevykonateľnou.

Odvolačný súd je toho názoru, že v danej veci možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pretože vyslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. Podľa § 36 ods. 1 Exekučného zákona exekučné konanie začalo dňa 14.7.2010, kedy súdny exekútor spísal zápisnicu o návrhu oprávneného - žalobcu na vykonanie exekúcie. V čase začatia exekučného konania bolo toto konanie upravené Exekučným poriadkom v znení účinnom od 1.6.2010 do 1.6.2011, ktorý v ustanovení § 44 ods. 2 posledná veta nestanovoval pre prípad, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa týka prípadu, ak súd nezistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom.

Žalobcom namietaný nesprávny úradný postup súdu ako orgánu verejnej moci, ktorého následkom mu vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, súvisel s rozhodovacou činnosťou súdu. Odvolačný súd vychádzajúc z obsahu tvrdení uvedených žalobcom v žalobe je toho názoru, že žalobcom namietaný nesprávny úradný postup charakterizovaný ako vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, nemožno pod nesprávny úradný postup vôbec podriaďiť. Je nepochybné, že žalobca namietal vady exekučného konania a vady exekučného rozhodnutia. Vady konania a vady rozhodnutia, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie, nezakladajú zodpovednosť štátu za škodu z nesprávneho úradného postupu. Namietaný nesprávny úradný postup svojím obsahom smeruje k protiprávnosti rozhodnutia. V prípade protiprávnosti rozhodnutia je zodpovednosť štátu daná iba v prípade, ak poškodený využil všetky riadne opravné prostriedky na dosiahnutie nápravy, v danom prípade podania odvolania. V tejto súvislosti odvolačný súd uvádza, že súd prvého stupňa správne poukázal na to, že žalobca ako oprávnený síce podal proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza č.k. 9Er/2337/2010-10 zo dňa 15.11.2010 o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolanie, ale toto odvolanie pred rozhodnutím odvolacieho súdu zobrať späť. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.12.2010 a uznesenie o zastavení exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.6.2011.

Zákon č. 514/2003 Z.z. stanovuje obligatórne mimosúdne prejednanie nároku na náhradu škody v prípadoch, keď ku škode došlo nezákonným rozhodnutím (§ 7) ako aj nesprávnym úradným postupom (§ 9). Žalobca aj napriek výzvam súdu prvého stupňa v konaní nepredložil žiadnu listinu o vykonaní mimosúdneho prejednania nároku na náhradu škody s príslušným orgánom štátu. Podmienkou podania žaloby na súde je predchádzajúce mimosúdne prejednanie nároku (§ 16). Túto podmienku musí splniť žalobca a splnenie tejto podmienky nie je možné zamieňať s vykonaním dôkazov v procese dokazovania tak ako to žalobca označil v žalobe, keď ako dôkaz navrhol vykonať pripojenie spisu žalovaného k predbežnému prerokovaniu nároku.

Odvolačné dôvody prezentované žalobcom v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Predloženie listinného dôkazu v podobe znaleckého posudku, ktorý mienil žalobca v konaní vykonať, môže byť odvolacím dôvodom iba za splnenia zákonných podmienok podľa § 205a ods. 1 O.s.p., čo v danom prípade nenastalo. Odvolačný súd poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol zistený nesprávny úradný postup a ani existencia nezákonného rozhodnutia exekučného súdu. Vzhľadom k tomuto záveru je potom bez právneho významu aj znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, ktorý mal žalobca založiť do jedného zo spisov súdu prvého stupňa v priebehu odvolacieho konania. K odvolaniu proti rozsudku súdu prvého stupňa žalobca tento znalecký posudok nepripojil. Odvolačný súd uvádza, že aj v prípade jeho pripojenia, nevykonanie dokazovania oboznámením obsahu tohto znaleckého posudku by vzhľadom na záver súdu prvého stupňa nespôsobilu nesprávnosť napadnutého rozsudku.

Po preskúmaní obsahu žalobcom podaného odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolačný súd konštatuje, že niektoré odvolacie dôvody sa vôbec netýkajú prejednávanej veci, tvrdenia žalobcu nezodpovedajú skutočnému stavu veci a vo vzťahu k prejednávanej veci sú nepravdivé. Je zrejmé, že obsah podaného odvolania vyhotovil právny zástupca žalobcu tak, aby obsah odvolacie dôvody

takmer vo všetkých prípadoch, v ktorých žalobca uplatnil proti žalovanému na súdoch Slovenskej republiky svoje nároky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedené sa prejavuje predovšetkým v námietkach proti procesnému postupu súdu prvého stupňa, keď žalobca napríklad na jednej strane tvrdí, že súd rozhodol bez pojednávania a na druhej strane tvrdí, že pre nariadenie pojednávania vo veci samej nemal súd splnené základné povinnosti a zákonné podmienky. Z tohto pohľadu sa obsah odvolania javí bez znalosti konkrétnej procesnej situácie v postupe súdu prvého stupňa v danej veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. Žalovanému ako úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov odvolacieho konania. Žalovaný trovy odvolacieho konania v lehote najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozsudku nevyčísli. Odvolací súd konštatuje, že žalovanému z obsahu spisu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú. Preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania podľa § 151 ods. 2 O.s.p. nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.